

Arrest

nr. 286 255 van 17 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 09 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2002.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 december 2020. Op 11 december 2020 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 29 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 266 142 van 23 december 2021 wordt deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd.

Op 3 februari 2022 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Koerdische origine. U werd op (...)2002 geboren als soennitische moslima in het dorp Qabusiya (Sinjar, Nineveh).

Op 3 augustus 2014 viel Daesh uw dorp binnen. U werd samen met de leden van het gezin waartoe u behoorde – uw ouders, uw broers en u zelf – onder dwang naar Telafar gebracht. In Telafar werden jullie ondergebracht in een school, waar jullie negen of tien dagen verbleven. Toen bleek dat uw vader kleermaker was, wees Daesh jullie een huis toe in Telafar en werden jullie gedwongen om kleren te maken voor Daesh. U leefde verschillende jaren onder het bewind van Daesh. In augustus 2017 werd Telafar heroverd door het Iraakse leger. Na meer dan een maand werd ook Qabusiya bevrijd, en u keerde met uw gezin terug naar het dorp. In Qabusiya vond uw vader werk deels als kleermaker, deels als arbeider. Op 10 november 2020 was u samen met uw moeder en broers thuis, toen uw moeder een bericht kreeg van uw vader om te zeggen dat hij opgepakt was door de militie al-Hashd al-Shaabi en jullie zo snel mogelijk moesten vluchten.

*Op 15 november 2020 vertrok u samen met uw moeder (T.Z., OV: *; CG: *) en uw minderjarige broers richting Turkije. Vanuit Turkije reisde u illegaal tot in België, alwaar u aankwam in december 2020 en – net als uw moeder – een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de bevoegde Belgische asielautoriteiten op 11 december 2020.*

Op 29 april 2021 nam het CGVS inzake uw asielverzoek een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 23 december 2021 bevestigde de RVV de beslissing van het CGVS. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 3 februari 2022 een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de hiertoe bevoegde Belgische instanties. U haalt aan dat het CGVS ten onrechte geen geloof heeft gehecht aan uw beweerde afkomst uit Qabusiya, district Sinjar, provincie Nineveh, Irak. Dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de verklaringen van uw moeder, wijt u aan het feit dat uw moeder psychische problemen heeft ten gevolge van wat ze heeft meegemaakt in Irak en onderweg naar België. U verontschuldigt zich verder voor de foute antwoorden die u zelf heeft gegeven, en wijt dit gegeven aan uw erg jonge leeftijd, uw gebrekkige kennis van uw thuisstreek, en het feit dat u in uw jeugdigheid te weinig besef had van de eigenheid van een asielinterview in het kader van uw eerste asielverzoek. Ten bewijze dat u wel degelijk een etnisch Koerdische uit Qabusiya bent, legt u een USB-stick neer met daarop foto's uit uw herkomstdorp, een video van jullie door een militie vernielde huis, een video van de vernielingen in de school waar u ooit les heeft gevolgd, een schriftelijke getuigenis van de burgemeester van jullie dorp dat jullie wel degelijk dorpsgenoten zijn van hem, en tenslotte beelden van uw religieuze huwelijk in België. U legde ook een Belgisch uittreksel uit het vreemdelingen- en wachtregister met gezinssamenstelling neer, ten bewijze dat u samenwoont met uw huidige echtgenoot.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Qabusiya (Sinjar, Nineveh), dit om volgende redenen: allereerst werd vastgesteld dat u uw (eerste) asiëlverzoek integraal baseerde op dezelfde motieven die door uw moeder werden aangehaald, dat u geen bijkomende motieven aanhaalde en dat bijgevolg kon worden volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de weigeringsbeslissing in hoofde van uw moeder; in de beslissing in hoofde van uw moeder werd gewezen op een opvallend gebrek bij uw moeder aan geografische kennis van jullie beweerde herkomstregio; werd verder vastgesteld dat uw moeder weinig tot niet op de hoogte was van de veiligheidssituatie en gebeurtenissen in haar en uw geboortestreek in de periode voor de komst van Daesh; bleken de verklaringen van uw moeder met betrekking tot jullie terugkeer naar Qabusiya na de val van Daesh doorspekt met vaagheden, onjuistheden en ongeloofwaardigheden; werd verder gewezen op vaagheid in de verklaringen van uw moeder over jullie gedwongen verblijf in Telafar; en bleek tenslotte een gebrek aan doorleefdheid in zowel uw eigen verklaringen als die van uw moeder aangaande jullie verblijf onder het bewind van Daesh. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot uw bewering dat de in het kader van jullie vorige asiëlverzoek in hoofde van uw moeder vastgestelde tegenstrijdigheid van haar verklaringen te wijten zou zijn aan psychische problemen die ze zou hebben ten gevolge van wat ze heeft meegemaakt in Irak en onderweg naar België, zij erop gewezen dat uw moeder en u dit argument reeds hebben opgeworpen in het kader van jullie beroep bij de RvV en dat dit argument bijgevolg niet kan worden aanzien als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De RvV betoogde in het kader van haar arrest dat uw moeder tijdens haar persoonlijk onderhoud weliswaar gewag maakte van vergeetachtigheid door de kalmeringsmiddelen die zij op heden inneemt, maar dat zij echter geen medisch attest bijbrengt dat bevestigt dat zij daadwerkelijk aan geheugenproblemen lijdt of dat haar cognitieve en mentale functies dermate ernstig zouden zijn verstoord dat zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Voorts wees de RvV erop dat uit de lezing van het gehoorverslag van uw moeder blijkt dat zij in staat was om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten alsook duidelijke en specifieke verklaringen af te leggen zodat niet kan worden aangenomen dat geheugenproblemen aan de basis zouden liggen van de vele onwetendheden omtrent haar directe omgeving en leefwereld (arrest nr. 266 142 van 23.12.2021, p. 11). Het CGVS stelt daarbij vast dat u tot op heden geen dergelijk medisch attest bijbrengt ten aanzien van de psychische problemen van uw moeder, evenmin in het kader van uw huidige tweede asiëlverzoek, en dat u ook niet anderszins aannemelijk maakt dat in hoofde van uw moeder dusdanig sprake zou zijn van psychische problemen dat die de tekortkomingen in de verklaringen van uw moeder met betrekking tot jullie herkomst uit Qabusiya zouden kunnen verklaren. In dit kader dient het bovendien opvallend te worden genoemd dat u zelf deze verwijzing naar psychische problemen voor uw moeder aanhaalt in het kader van uw huidige tweede asiëlverzoek, terwijl uw moeder zelf niet eens een nieuw asiëlverzoek heeft ingediend.

Met betrekking tot uw bewering dat de in het kader van de behandeling van uw eerste asiëlverzoek in uw eigen verklaringen vastgestelde ondoorleefdheid te maken had met uw toenmalige jeugdigheid, uw gebrek aan kennis van uw thuisregio en uw gebrekkige vertrouwdheid met de eigenheid van een asiëlinterview, zij er allereerst op gewezen dat de weigeringsbeslissing in hoofde van uw moeder – waarop uw eigen weigeringsbeslissing integraal is gebaseerd – slechts in zeer beperkte mate steunt op uw eigen verklaringen, in casu op één vaststelling van ondoorleefdheid in uw verklaringen over het dagelijks leven onder het Daesh-bewind in Irak, naast diverse vaststellingen van vaagheid en ondoorleefdheid in de verklaringen van uw moeder op dit punt. Uw toenmalige jeugdigheid kan bezwaarlijk worden aangevoerd ter verschoning van deze vaagheden en blijken van ondoorleefdheid in de verklaringen van uw moeder. Bovendien is opvallend dat uw moeder of u in jullie beroep tegen de weigeringsbeslissing in het kader van jullie eerste asiëlverzoek op geen enkele manier verwijzen naar uw jeugdigheid of uw gebrek aan vertrouwdheid met de eigenheid van een asiëlinterview, ter verklaring van het gebrek aan doorleefdheid

dat onder andere in uw verklaringen werd vastgesteld. De RvV stelt dan ook expliciet in haar arrest vast dat jullie in jullie beroepsschrift 'andere determinerende motieven volledig ongemoeid laten, zoals ... het gebrek aan doorleefdheid in zowel haar verklaringen als die van haar dochter' (arrest nr. 266 142 van 23.12.2021, p. 11). Het is dan ook weinig overtuigend dat u slechts in de loop van huidig tweede asielverzoek voor het eerst het in de weigeringsbeslissing in uw hoofde vastgestelde gebrek aan doorleefdheid zou terugvoeren op jeugdigheid of een gebrek aan vertrouwdheid met de eigenheid van een asielinterview.

Met betrekking tot het door u geuite verzet tegen wat u percipieert als de foute inschatting door het CGVS dat de door u en uw gezinsleden in het kader van uw vorige asielverzoek neergelegde identiteitskaarten, vals zouden zijn, zij erop gewezen dat het CGVS, hierin bevestigd door het arrest van de RvV, nergens heeft geponeerd dat deze stukken vals zouden zijn, maar dat ingevolge de gekende corruptie in uw land van herkomst soortgelijke documenten makkelijk clandestien kunnen worden gekocht en dat daarom de bewijswaarde van deze identiteitskaarten gering is; hieruit volgt dat deze stukken op zich niet kunnen volstaan om de geloofwaardigheid van jullie herkomst te herstellen, en in het bijzonder niet kunnen opwegen tegen de talrijke onwetendheden over elementaire aspecten van jullie onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld (arrest nr. 266 142 van 23.12.2021, p. 11). U maakt zelf alvast op geen enkele manier aannemelijk dat aan de door uw moeder en u neergelegde identiteitsbewijzen nadrukkelijker bewijswaarde dient te worden gehecht, in die mate dat zij wel zouden opwegen tegen de met betrekking tot jullie beweerde herkomst vastgestelde ongeloofwaardigheden.

Wat betreft de nieuwe door u neergelegde bewijselementen (foto's uit uw herkomstdorp, video's van jullie vernielde huis, en van een vernielde school, een schriftelijk adresbewijs door de burgemeester/mokhtar van Qabusiya, foto's van uw religieuze huwelijk in België, een Belgisch uittreksel uit het vreemdelingen- en wachregister met gezinssamenstelling), die hoofdzakelijk door u werden neergelegd met de intentie de geloofwaardigheid van de door u beweerde herkomst uit Qabusiya te herstellen (DVZ verklaring dd.31.05.2022, rubrieken 18-19), moet worden geoordeeld dat deze stukken niet bij machte zijn de geloofwaardigheid van deze herkomst te herstellen.

Zelfs indien de op de door u neergelegde foto's uit Qabusiya afgebeelde personen daadwerkelijk naaste verwanten zijn of waren, kan niet worden gesteld dat deze stukken opwegen tegen de in het kader van uw eerste asielverzoek vastgestelde talrijke blijken van ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Qabusiya. Soortgelijke foto's zijn immers per definitie een momentopname en bijgevolg niet van aard dat ze bewijs leveren van een stabiel en duurzaam verblijf, zoals u dat in concreto in het kader van uw eerste asielverzoek heeft uiteengezet.

Met betrekking tot het adresbewijs door de burgemeester van Qabusiya, dat woordelijk bevestigt dat uw vader inwoner is van het genoemde dorp, zij er nogmaals op gewezen dat soortgelijke stukken makkelijk clandestien kunnen worden verkregen in uw land van herkomst en dat bijgevolg de bewijswaarde van soortgelijk dusdanig gering is dat deze niet vermag op te wegen tegen de op veelvuldige punten vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door uw moeder en u beweerde herkomst uit Qabusiya. Het valt daarbij op dat u de naam van de burgemeester/ mokhtar niet helemaal correct citeert: u spreekt immers van A.B. (DVZ verklaring dd.31.05.2022, rubriek 19) terwijl uit de vertaling van het desbetreffende stuk blijkt dat de naam van deze persoon M.P.Q. is.

U legde voorts drie videobestanden neer waarin een door u als dorpsgenoot S. geïdentificeerde persoon (DVZ verklaring dd.31.05.2022, rubrieken 18-19) zichzelf filmt terwijl hij nabij en in een vernielde woning en een vernielde school rondloopt, daarbij verklarende dat dit de gebouwen zijn waarin uw verwanten en u hebben getoefd in Qabusiya, en dat de zichtbare vernielingen in wat jullie woning wordt genoemd, het werk zouden zijn geweest van de militie Al Hashd-al-Shaabi. De bewijswaarde van dergelijke beeldbestanden is gering gezien de reële kans dat soortgelijke videogetuigenissen in scene zijn gezet. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat deze beeldbestanden van aard zijn dat ze de geloofwaardigheid inzake uw herkomst vermogen te herstellen.

De door u neergelegde foto's van uw bruiloft in België en het attest van gezinssamenstelling in België heeft betrekking op uw bestaanssituatie in België en is bijgevolg evenmin van aard dat zij de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Qabusiya vermag te herstellen.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 5 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

"II.1.1. Art. 57/6/2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

De verwerende partij stelt dat de problemen die verzoekende partij uiteen zette tijdens haar huidige asielaanvraag in het verlengde zouden liggen van hetgeen zij in haar eerdere asielaanvragen vertelde:

[...]

De verwerende partij verwijst voornamelijk naar de moeder van de verzoekende partij om haar herkomst als ongeloofwaardig af te doen. De verzoekende partij weet evenmin met zekerheid wat er bij haar moeder precies misgelopen is, doch zij vraagt om een individueel onderzoek van haar zaak, waar zij recht op heeft.

II.1.2. Er kan alvast niet ontkend worden dat de verzoekende partij thans verschillende nieuwe documenten/elementen voorgelegd heeft en die in haar zeer korte gehoor ook geduid heeft, cf. gehoor DVZ dd. 31/05/2022:

[...]

De verwerende partij weigert echter de voorgelegde stukken op hun merites te onderzoeken en hanteert een standaardargumentatie:

[...]

Het is trouwens opvallend dat de verwerende partij meent te weten dat de verzoekende partij de naam van de burgemeester verkeerd zou hebben uitgesproken, terwijl zij haar zelf niet gehoord heeft en evenmin nagegaan is of die burgemeester mogelijks een roepnaam heeft die verschillend is van de werkelijke naam.

De verwerende partij diende in de eerste plaats de bijgebrachte elementen te onderzoeken alvorens een uitspraak te kunnen doen over het feit of ze al dan niet een ander licht werpen op het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij en haar voorgaande verklaringen.

Hier gaat de verwerende partij echter omgekeerd te werk: ze vertrekt van de voorgaande verklaringen en lijkt te menen dat een verder onderzoek niet noodzakelijk is.

II.1.3. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Zoals hierboven uiteengezet werd er immers niet onderzocht of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3, 48/4 en 57/6 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden."

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3

van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

3.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.3.1. Op 11 december 2020 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 29 april 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden herkomst van de verzoekende partij uit het dorp Qabusiya gelegen in het district Sinjar van de Iraakse provincie Nineveh en bijgevolg evenmin aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan. Bij arrest nr. 266 142 van 23 december 2021 wordt deze weigeringsbeslissing door de Raad bevestigd.

Op 3 februari 2022 dient de verzoekende partij onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Zij tracht de onwetendheden van haar en haar moeder in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming te verschonen en legt een aantal bijkomende stukken neer (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), met name een USB-stick met daarop foto's uit het dorp Qabusiya, een video van het door een militie vernielde huis van haar familie, een video van de vernielingen in de school waar zij ooit les heeft gevolgd, een schriftelijke getuigenis van de burgemeester van haar dorp dat zij wel degelijk dorpsgenoten zijn van hem, en beelden van haar religieuze huwelijk in België, alsook een Belgisch uittreksel uit het Vreemdelingen- en wachtregister met gezinssamenstelling waaruit blijkt dat zij samenwoont met haar huidige echtgenoot.

3.3.2. De Raad wijst erop, waar de verzoekende partij in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtrelaas dat zij ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette, dat het louter volharden in en voortbouwen op een vluchtrelaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden op zich niet van aard is om de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 266 142 van 23 december 2021 immers dat geen geloof kan worden gehecht aan de herkomst van de verzoekende partij (en haar moeder) uit het dorp Qabusiya gelegen in het district Sinjar van de Iraakse provincie Nineveh en bijgevolg evenmin aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan. De verzoekende partij tekende geen cassatieberoep aan tegen dit arrest, dat bijgevolg kracht van gewijsde heeft. De verzoekende partij kan niet middels het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming alsnog rechtsmiddelen aanwenden tegen de beoordeling in voormeld arrest. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig in haar "verklaring volgend verzoek" (administratief dossier, stuk 7) alsnog aanvoeren dat haar moeder te kampen heeft met psychische problemen – hetgeen overigens in voormeld arrest in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd beoordeeld –, dat zij ten tijde van haar eerste beschermingsverzoek foutieve antwoorden heeft gegeven over haar regio van herkomst omwille van haar jeugdige leeftijd, haar gebrekkige kennis van haar regio van herkomst en het gebrek aan besef in haar hoofde van de eigenheid van het persoonlijk onderhoud ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming, en dat de door haar en haar moeder voorgelegde identiteitsdocumenten door de commissaris-generaal onterecht als vals zouden zijn aangemerkt. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in het kader van haar beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming niet de mogelijkheid zou hebben gehad om deze elementen aan te halen. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij nog steeds nalaat enig medisch attest voor te leggen ter staving van de beweerde geheugenproblemen van haar moeder. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog betoogt dat: *"De verwerende partij verwijst voornamelijk naar de moeder van de verzoekende partij om haar herkomst als ongeloofwaardig af te doen. De verzoekende partij weet evenmin met zekerheid wat er bij haar moeder precies misgelopen is, doch zij vraagt om een individueel onderzoek van haar zaak, waar zij recht op heeft."*, komt zij opnieuw niet verder dan het uiten van kritiek op de beoordeling van haar eerste verzoek om internationale bescherming. De Raad oordeelde dienaangaande in zijn arrest nr. 266 142 van 23 december 2021 als volgt:

"Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar moeder, zoals wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Zij roept geen eigen motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook identiek dezelfde beslissing als aan haar dochter betekend.

Zoals door verzoekster in het thans voorliggende verzoekschrift aangegeven, stelt de Raad verder vast dat zij hierin integraal verwijst naar het middel van haar moeder in haar beroep.

De zaken met rolnummers 261 919 en 261 565 werden tijdens de terechtzitting dan ook samen opgeroepen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 23 december 2021 met nr. 266 141 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters moeder verworpen.

In dit arrest wordt gemotiveerd als volgt:

[...]

Bijgevolg kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen."

De verzoekende partij kan niet middels het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming alsnog rechtsmiddelen aanwenden tegen deze beoordeling, temeer daar zij in haar verzoekschrift in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming zelf verwees naar het verweer inzake het beroep van haar moeder. De moeder van de verzoekende partij diende zelf geen volgend verzoek om internationale bescherming in, zodat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat *in casu* geen individueel onderzoek zou zijn gebeurd van de nieuwe elementen die zij in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming aanbrengt.

3.3.3. Wat betreft vervolgens de bijkomende stukken die de verzoekende partij in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Wat betreft de nieuwe door u neergelegde bewijselementen (foto's uit uw herkomstdorp, video's van jullie vernielde huis, en van een vernielde school, een schriftelijk adresbewijs door de burgemeester/mokhtar van Qabusiya, foto's van uw religieuze huwelijk in België, een Belgisch uittreksel uit het vreemdelingen- en wachregister met gezinssamenstelling), die hoofdzakelijk door u werden neergelegd met de intentie de geloofwaardigheid van de door u beweerde herkomst uit Qabusiya te herstellen (DVZ verklaring dd.31.05.2022, rubrieken 18-19), moet worden geoordeeld dat deze stukken niet bij machte zijn de geloofwaardigheid van deze herkomst te herstellen.

Zelfs indien de op de door u neergelegde foto's uit Qabusiyyeh afgebeelde personen daadwerkelijk naaste verwanten zijn of waren, kan niet worden gesteld dat deze stukken opwegen tegen de in het kader van uw eerste asielverzoek vastgestelde talrijke blijken van ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Qabusiyyeh. Soortgelijke foto's zijn immers per definitie een momentopname en bijgevolg niet van aard dat ze bewijs leveren van een stabiel en duurzaam verblijf, zoals u dat in concreto in het kader van uw eerste asielverzoek heeft uiteengezet.

Met betrekking tot het adresbewijs door de burgemeester van Qabusiya, dat woordelijk bevestigt dat uw vader inwoner is van het genoemde dorp, zij er nogmaals op gewezen dat soortgelijke stukken makkelijk clandestien kunnen worden verkregen in uw land van herkomst en dat bijgevolg de bewijswaarde van soortgelijk dusdanig gering is dat deze niet vermag op te wegen tegen de op veelvuldige punten vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door uw moeder en u beweerde herkomst uit Qabusiya. Het valt daarbij op dat u de naam van de burgemeester/ mokhtar niet helemaal correct citeert: u spreekt immers van A.B. (DVZ verklaring dd.31.05.2022, rubriek 19) terwijl uit de vertaling van het desbetreffende stuk blijkt dat de naam van deze persoon M.P.Q. is.

U legde voorts drie videobestanden neer waarin een door u als dorpsgenoot S. geïdentificeerde persoon (DVZ verklaring dd.31.05.2022, rubrieken 18-19) zichzelf filmt terwijl hij nabij en in een vernielde woning en een vernielde school rondloopt, daarbij verklarende dat dit de gebouwen zijn waarin uw verwanten en u hebben getoefd in Qabusiyyeh, en dat de zichtbare vernielingen in wat jullie woning wordt genoemd, het werk zouden zijn geweest van de militie Al Hashd-al-Shaabi. De bewijswaarde van dergelijke beeldbestanden is gering gezien de reële kans dat soortgelijke videogetuigenissen in scene zijn gezet. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat deze beeldbestanden van aard zijn dat ze de geloofwaardigheid inzake uw herkomst vermogen te herstellen.

De door u neergelegde foto's van uw bruiloft in België en het attest van gezinssamenstelling in België heeft betrekking op uw bestaanssituatie in België en is bijgevolg evenmin van aard dat zij de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Qabusiya vermag te herstellen.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal ingaat op de concrete documenten en dus geenszins een “standaardargumentatie” gebruikt zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt. Betreffende de naam van de burgemeester kan in de “verklaring volgend verzoek” ingevuld door de verzoekende partij eenvoudig worden gelezen dat zij wel degelijk verklaarde dat hij A.B. zou heten, terwijl de vertaling van de door de verzoekende partij bijgebrachte vertaling (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) M.P.Q. als diens naam vermeldt. De verzoekende partij brengt geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat A.B. de roepnaam van de burgemeester zou zijn, zoals zij in haar verzoekschrift oppert. Hoe dan ook kan redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partij terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die zij zelf ter staving van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming voorlegt, zodat kan worden aangenomen dat zij “M.P.Q.” zou antwoorden wanneer haar op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gevraagd wat de naam van de burgemeester is wiens verklaring zij voorlegt, *quod non*. Waar de verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal foutief vertrekt van haar voorgaande verklaringen en hierna meent dat een verder onderzoek niet noodzakelijk is, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet besluit tot de niet-ontvankelijkheid van het tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij omdat de door haar

voorgelegde documenten niet kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt zoals bepaald in voormeld artikel. Het is hierbij dan ook geheel logisch dat rekening wordt gehouden met hetgeen de verzoekende partij (en haar moeder) ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde(n) en de beoordeling die hiervan door zowel het CGVS als de Raad is gemaakt.

3.3.4. Volledigheidshalve dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 266 142 van 23 december 2021 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij inzake de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet als volgt oordeelde:

“5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op het aangevoerde vluchtrelaas en vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekster deze motieven niet aannemelijk maakt nu geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde herkomst uit Qabusiya waar zij haar vluchtrelaas situeert.

5.2. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

5.3. Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Iraakse nationaliteit niet volstaan.

De Raad herinnert eraan dat in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet immers uitdrukkelijk wordt gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich er vestigt. Uit een samenlezing van artikel 48/4, §2, c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vereist is om het risico te kunnen inschatten.

In dit verband wijst de Raad er nog op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn of haar aanwezigheid op het Iraakse grondgebied, een reëel risico zou lopen op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar een verzoeker de bron van het risico op ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio, waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

Verzoekster verklaart te zijn geboren in Qabusiya, in het district Sinjar gelegen in de provincie Nineveh en aldaar bijna haar hele leven te hebben gewoond tot aan haar vertrek uit Irak in november 2020.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster haar afkomst uit voormelde regio niet aannemelijk maakt. Gelet op dit feit, maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verder maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit een gebied in Irak waarvoor, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de reële verblijf-plaats(en) en verblijfsomstandigheden van verzoekster voor haar komst naar België, over verzoeksters reële problemen en situatie, noch over de vraag of verzoekster afkomstig is uit dan wel kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Irak geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De stelling in het verzoekschrift dat blijkens de UNHCR guidelines heel Irak is getroffen door geweld, onderbouwt zij niet. Verzoekster toont niet middels concrete objectieve informatie aan dat er momenteel in het hele land sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat gepaard gaat met willekeurig geweld dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven of de persoon van een burger. Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat er voor haar zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet."

Gezien het voorgaande brengt de verzoekende partij in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die op deze beoordeling een ander licht zouden kunnen werpen. Het is immers zo dat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die het ongeloofwaardig karakter van haar beweerde herkomst uit het dorp Qabusiya gelegen in het district Sinjar van de Iraakse provincie Nineveh zouden kunnen herstellen.

3.3.5. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

5. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS